

Datu valsts inspekcija

Elijas iela 17, Rīga, LV-1050, tālr. 67223131, e-pasts pasts@dvi.gov.lv, www.dvi.gov.lv

“

SIA FORTEZZA Office
(nosūtīšanai e-adresei informācijas sistēmā)

Lēmums

Rīgā, 11.05.2026.

Nr. 1-2.3/9-DVI

*Par Datu valsts inspekcijas faktiskās
rīcības apstrīdēšanu*

[1.] Datu valsts inspekcijā (turpmāk – Inspekcija) saņemts SIA FORTEZZA Office (turpmāk – Sabiedrība) 2026. gada 10. aprīļa iesniegums (reģistrēts Inspekcijā 2026. gada 13. aprīlī ar Nr. 7-4.2/182-S; turpmāk – apstrīdēšanas iesniegums), kurā Sabiedrība, pamatojoties uz apstrīdēšanas iesniegumā minētajiem argumentiem, apstrīd Inspekcijas 2026. gada 27. marta atbildi Nr. 2-4.2/659-N un lūdz to atcelt un nodot lietu atkārtoti izskatīšanai pēc būtības.

Vienlaikus, ņemot vērā to, ka Inspekcija ar 2026. gada 10. aprīļa vēstuli Nr. 2-4.2/729-N (turpmāk – Atbildes vēstule) ir sniegusi Sabiedrībai atbildi uz 2026. gada 27. marta iesniegumu par Inspekcijas 2026. gada 27. marta atbildi Nr. 2-4.2/659-N, izriet, ka Sabiedrība ar apstrīdēšanas iesniegumu faktiski apstrīd pēdējo sniegto atbildi, proti, Inspekcijas Atbildes vēstuli.

[2.] Izvērtējot apstrīdēšanas iesniegumā minēto un Inspekcijas rīcībā esošo informāciju, Inspekcija

konstatē:

[2.1.] Inspekcijā 2026. gada 25. martā saņemts Sabiedrības 2026. gada 25. marta iesniegums (turpmāk – sākotnējais iesniegums), kurā Sabiedrība informē par SIA “PAUS KONSULTS” veikto Sabiedrības datu apstrādi, kas izpaužas kā nepamatota parāda piedziņas procesa uzsākšana pret Sabiedrību bez atbilstoša tiesiskā pamata. Sākotnējam iesniegumam pievienots SIA “PAUS KONSULTS” 2026. gada 2. februāra paziņojums Sabiedrībai par to, ka Sabiedrības parāds pret SIA “MBD LATVIA” nodots piedziņai SIA “PAUS KONSULTS”, Sabiedrības un SIA “PAUS KONSULTS” savstarpējās sarakstes dokumenti, kā arī Sabiedrības sarakste ar Patērētāju tiesību aizsardzības centru.

[2.2.] Ar Inspekcijas 2026. gada 27. marta vēstuli Nr. 2-4.2/659-N Sabiedrība informēta par Inspekcijas kompetences robežām. Tāpat sniegta informācija, ka Vispārīgā datu aizsardzības regula¹ (turpmāk - Datu regula)² un Fizisko personu datu apstrādes likums (turpmāk – Datu likums)³ ir attiecināms uz fizisko personu, nevis juridisko personu datu aizsardzību. Tā kā sākotnējā iesniegumā minētajā gadījumā SIA “PAUS KONSULTS” veica juridiskas personas datu apstrādi, nevis fiziskas personas datu apstrādi, nav piemērojama Datu regula un Datu likums.

[2.3.] Inspekcijā 2026. gada 30. martā saņemts Sabiedrības 2026. gada 27. marta iesniegums, kurā Sabiedrība norāda, ka nepiekrīt Inspekcijas 2026. gada 27. marta vēstulē Nr. 2-4.2/659-N norādītajam, jo juridiska persona darbojas caur fizisku personu. Attiecīgi gadījumos, kad tiek veikta saziņa ar juridisko personu, vienlaikus tiek veikta arī fiziskas personas, kas pārstāv juridisko personu, datu apstrāde. Sabiedrība lūdz atkārtoti izskatīt sākotnējo iesniegumu un veikt konkrētas darbības pārbaudes ietvaros.

[2.4.] Ar Inspekcijas Atbildes vēstuli papildus Inspekcijas 2026. gada 27. marta vēstulē Nr. 2-4.2/659-N norādītajam, Sabiedrībai paskaidrots, ka, lai gan juridiska persona faktiski darbojas ar fizisku personu starpniecību, tas pats par sevi nenozīmē, ka notiek tāda fiziskas personas datu apstrāde, kas ietilpst Datu regulas tvērumā. Izšķirošais kritērijs ir, vai fiziskā persona ir konkrētās datu apstrādes mērķis, vai tā tiek identificēta kā neatkarīgs datu subjekts. Konkrētajā gadījumā SIA “PAUS KONSULTS” piedziņas process bija vērstas pret juridisku personu, arī iespējamās saistības tika attiecinātas uz juridisko personu, līdz ar to fiziskā persona netika identificēta kā parādnieks vai atbildīgā persona personīgi, bet tika iesaistīta kā juridiskās personas pārstāvis, proti, jebkādi dati par šo personu izmantoti tikai kā tehnisks saziņas līdzeklis, nevis kā patstāvīgs personas datu apstrādes objekts. Secīgi, šāda veida uzņēmuma kontaktinformācijas izmantošana pati par sevi neveido atsevišķu datu apstrādes mērķi attiecībā uz fizisku personu. Proti, sākotnējā iesniegumā minētie dati tika izmantoti, lai nodrošinātu komunikāciju ar juridisko personu. Šie dati neattiecas uz fizisko personu kā privātpersonu un netika apstrādāti nolūkā vērtēt, analizēt vai ietekmēt konkrētu fizisko personu. Iesniegumā nav norādīts, ka šie dati būtu izmantoti ārpus komunikācijas ietvara, kā arī nav sniegti pierādījumi par šo datu iespējamu tālāku apstrādi (nodošanu, izpaušanu u.c.). Ņemot vērā minēto, Inspekcija nekonstatē konkrētas fiziskas personas personas datu apstrādi, kura būtu uzskatāma par datu subjektu attiecībā uz sākotnējā iesniegumā minēto gadījumu, secīgi Inspekcijai nav pamata veikt pārbaudi vai citas uzraudzības darbības.

[2.5.] Inspekcijā 2026. gada 13. aprīlī reģistrēts apstrīdēšanas iesniegums.

[3.] Izvērtējot Inspekcijas rīcībā esošos dokumentus, kā arī konstatētos apstākļus un to juridisko vērtējumu, Inspekcija

secina:

---

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes regulas (ES) 2016/679 par fizisko personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK

² Datu regulas 1. panta 1. punkts, 14. apsvēruma

³ Datu likuma 2. pants

[3.1.] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 89. panta pirmo daļu iestādes faktiskā rīcība ir iestādes rīcība publisko tiesību jomā, kas neizpaužas tiesību akta veidā un kas ir vērsta uz faktisko seku radīšanu, ja privātpersonai uz šo rīcību ir tiesības vai šīs rīcības rezultātā ir radies vai var rasties personas subjektīvo tiesību vai tiesisko interešu aizskārums. Par faktisko rīcību atzīstamas arī iestādes darbības, kas neatkarīgi no iestādes nodoma rada tādas faktiskās sekas, kuru rezultātā privātpersonai ir radies vai var rasties būtisks tiesību aizskārums. Savukārt saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 91. panta ceturto daļu privātpersona iestādes faktisko rīcību var apstrīdēt un pārsūdzēt tāpat kā administratīvo aktu. Ievērojot minēto, Inspekcijas Atbildes vēstule ir uzskatāma par iestādes faktisko rīcību, kas apstrīdama tāpat kā administratīvais akts.

[3.2.] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 79. panta pirmo daļu administratīvo aktu var apstrīdēt viena mēneša laikā no tā spēkā stāšanās dienas, bet, ja rakstveida izdotajā administratīvajā aktā nav norādes, kur un kādā termiņā to var apstrīdēt, - viena gada laikā no tā spēkā stāšanās dienas. Ņemot vērā minēto un šā lēmuma [2.4.] un [2.5.] apakšpunktā konstatēto, Inspekcijas direktore secina, ka apstrīdēšanas iesniegums ir iesniegta termiņā, līdz ar to tā izskatīšana ir pieļaujama.

[3.3.] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 81. panta pirmo daļu augstāka iestāde izskata lietu vēlreiz pēc būtības kopumā vai tajā daļā, uz kuru attiecas iesniedzēja iebildumi. Administratīvā procesa likuma 81. panta piektajā daļā ir noteikts, ka apstrīdētais administratīvais akts iegūst savu galīgo noformējumu tādā veidā, kādā tas noformēts lēmumā par apstrīdēto administratīvo aktu. Šādā veidā tas ir izpildāms un to var pārsūdzēt tiesā. Administratīvā procesa likuma 76. panta trešajā daļā ir noteikts, ka administratīvā akta apstrīdēšana ir sākotnējās administratīvās lietas turpinājums. Līdz ar to, Inspekcijas direktore kā augstāka amatpersona, atkārtoti izskata lietu pēc būtības, vērtē un pārbauda, vai amatpersona ir ar pienācīgu rūpību izvērtējusi sākotnējo iesniegumu.

[3.4.] Attiecībā uz Sabiedrības argumentu par to, ka Inspekcijai bija pienākums izskatīt pēc būtības Sabiedrības sākotnējo iesniegumu un uzsākt pārbaudi pret SIA "PAUS KONSULTS".

Inspekcijas direktore norāda, ka minētais arguments nav pamatots, šādu apsvērumu dēļ:

[3.4.1.] Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10. panta pirmajā daļā noteikts, ka valsts pārvalde ir pakļauta likumam un tiesībām. Tā darbojas normatīvajos aktos noteiktās kompetences ietvaros. Valsts pārvalde savas pilnvaras var izmantot tikai atbilstoši pilnvarojuma jēgai un mērķim. Savukārt Inspekcijas kompetenci, uzdevumus un tiesības noteic Datu regulas 55. – 58. pants un Datu likuma 4. – 5. pants. No minētā regulējuma izriet, ka Inspekcijas kompetencē ir fizisko personas datu apstrādes uzraudzība saskaņā ar fizisko personu datu apstrādes jomu reglamentējošiem normatīvajiem aktiem.

[3.4.2.] Datu regulas 77. panta 1. punktā noteikts, ka (..) katram datu subjektam ir tiesības iesniegt sūdzību uzraudzības iestādē, jo īpaši tajā dalībvalstī, kurā ir viņa pastāvīgā dzīvesvieta, darbavieta vai iespējamā pārkāpuma izdarīšanas vieta, ja datu subjekts uzskata, ka viņa personas datu apstrāde pārkāpj šo regulu. Savukārt no Datu regulas 14. apsvēruma, 1. panta, 4. panta 1. punkta un Datu likuma 2. panta izriet, ka datu subjekts var būt tikai fiziska persona. Proti, no minētā regulējuma izriet, ka tikai fiziskai personai ir tiesības iesniegt sūdzību Inspekcijā, ja tas uzskata, ka viņa personas datu apstrāde dalībvalstī pārkāpj Datu regulu.

Datu regula neparedz juridiskai personai subjektīvās tiesības vērsties Inspekcijā ar datu subjekta sūdzību.

[3.4.3.] Datu likuma 5. panta pirmās daļas 1. un 6. punktā ir noteiktas Inspekcijas tiesības, nevis pienākums, veikt datu apstrādes pārbaudi, lai noteiktu datu apstrādes atbilstību normatīvo aktu prasībām, kā arī pieprasīt pārbaudei nepieciešamo informāciju. Līdz ar to, secināms, ka Sabiedrībai nav arī subjektīvo tiesību lūgt Inspekcijai noteiktu darbību veikšanu, ievērojot, ka pārbaudes veikšana nav Inspekcijas imperatīvs pienākums, bet ir Inspekcijai piešķirtas tiesības, par ko Inspekcija izlemj pēc attiecīgajā datu subjekta sūdzībā norādīto faktu izvērtējuma.

[3.5.] Sabiedrība norāda, ka Inspekcija nav veikusi faktisku sākotnējā iesniegumā norādīto faktu pārbaudi, vai konkrētajā parāda piedziņas procesā nav apstrādāti fiziskas personas dati, tostarp, juridiskas personas amatpersonu dati, kontaktpersonu dati, elektroniskā pasta adrese, dokumentu parakstītāju identifikācijas dati.

Inspekcijas direktore norāda, ka minētais arguments nav pamatots, jo Atbildes vēstules [2.2] apakšpunktā ir ietverta informācija, kas liecina, ka Inspekcija ir izvērtējusi sākotnējam iesniegumam pievienotos pielikumus. No minētajiem pielikumiem izriet, ka sarakstē ir lietoti dati, lai nodrošinātu saziņu un tiesisku jautājumu risināšanu juridisko personu starpā, datu apstrāde neliecina ka tā būtu vērsta uz kādas fiziskas personas kā privātpersonas datu apstrādi.

[3.6.] Ņemot vērā [3.4.] un [3.5.] apakšpunktā minēto, kā arī Inspekcijas Atbildes vēstulē sniegtās informācijas saturu, Inspekcijas direktore secina, ka sākotnējais iesniegums ir izskatīts pēc būtības un atbilde uz to sniegta saskaņā ar Iesniegumu likuma 5. panta prasībām. Konkrētajā gadījumā Inspekcijai nebija pamata veikt Datu regulā noteiktās uzraudzības darbības.

[3.7.] Attiecībā uz Sabiedrības argumentiem par Inspekcijas kompetenci un Ekonomikas ministrijas 2026. gada 10. aprīļa vēstulē pausto viedokli, ka personas datu apstrādes uzraudzību parādu ārpustiesas atgūšanas procesā savas kompetences ietvaros veic Inspekcija arī tad, ja parāda atgūšana notiek attiecībā pret juridisku personu.

Inspekcijas direktore norāda, ka Ekonomikas ministrijas sniegtais viedoklis pats par sevi nerada un negroza Inspekcijas kompetenci, kura noteikta Datu regulā un Datu likumā. Vienlaikus Inspekcijas direktore nepiekrīt interpretācijai, ka jebkura parādu ārpustiesas atgūšanas procesa ietvaros automātiski būtu pamats Inspekcijas uzraudzības darbību veikšanai. Inspekcijas kompetence ir saistīta ar fizisku personu datu apstrādes uzraudzību Datu regulas izpratnē, un tās īstenošana katrā gadījumā ir vērtējama atbilstoši konkrētās datu apstrādes raksturam, mērķim un faktiskajiem apstākļiem.

Kā jau norādīts šā lēmuma [3.5.] apakšpunktā, Inspekcija izvērtēja Sabiedrības sākotnējam iesniegumam pievienotos pielikumus un nekonstatēja apstākļus, kas liecinātu par tādu fiziskas personas datu apstrādi, kura konkrētajā gadījumā būtu vērsta uz fizisku personu kā datu subjektu privātajā sfērā. No iesniegtajiem pielikumiem secināms, ka datu apstrāde notikusi juridisku personu savstarpējās saziņas un saistību tiesisko attiecību ietvaros.

Līdz ar to Ekonomikas ministrijas 2026. gada 10. aprīļa vēstulē ietvertais vispārīgais skaidrojums pats par sevi nav pamats atzīt, ka konkrētajā gadījumā Inspekcijai bija pienākums uzsākt Datu regulā paredzētās uzraudzības darbības.

[3.8.] Sabiedrība, atsaucoties uz Satversmes 92. pantu, norāda, ka konkrētajā situācijā faktiski nav pieejams efektīvs administratīvais mehānisms savu tiesību aizsardzībai.

Attiecībā uz minēto argumentu norādāms, ka Satversmes 92. pants paredz, ka ikviens var aizstāvēt savas tiesības un likumiskās intereses taisnīgā tiesā. Minētā norma negarantē Sabiedrības tiesības prasīt konkrētas uzraudzības darbības veikšanu vai pienākumu Inspekcijai jebkurā gadījumā uzsākt pārbaudi.

Ja Sabiedrība nepiekrīt Inspekcijas rīcībai un šim lēmumam, Sabiedrība to var pārsūdzēt tiesā administratīvā procesa ietvaros. Savukārt, ja sākotnējā iesnieguma pamatā ir strīds starp divām juridiskām personām un Sabiedrība uzskata, ka tās civilās tiesības vai ar likumu aizsargātās intereses ir aizskartas, tai saskaņā ar Civilprocesa likuma 1. pantu ir tiesības vērsties ar attiecīgu prasījumu vispārējās jurisdikcijas tiesā. Līdz ar to nav pamata secināt, ka Sabiedrībai būtu liegta efektīva tiesību aizsardzība vai pieeja normatīvajos aktos paredzētajiem tiesību aizsardzības līdzekļiem.

Ņemot vērā minētos faktiskos un tiesiskos apstākļus, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 76. panta trešo daļu, 79. panta pirmo daļu, 81. pantu, 89. pantu, 91. panta ceturto daļu, Datu regulas 14. apsvērumu, 1. pantu, 4. panta 1. punktu, 55.-58. pantu, 77. pantu, Satversmes 92. pantu, Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10. panta pirmo daļu, Iesniegumu likuma 5. pantu, kā arī Datu likuma 2. pantu, 4., pantu, 5. pantu un 24. pantu, Inspekcija

nolemj:

- atzīt Inspekcijas amatpersonas veikto faktisko rīcību – 2026. gada 10. aprīļa vēstuli Nr. 2-4.2/729-N par tiesisku;
- noraidīt Sabiedrības 2026. gada 10. aprīļa iesniegumu kā nepamatotu.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 70. panta pirmo un otro daļu lēmums stājas spēkā ar brīdi, kad tas paziņots adresātam, savukārt lēmumu paziņo adresātam atbilstoši Paziņošanas likumam. Paziņošanas likuma 9. panta 1¹ daļā noteikts, ka dokuments, kas nosūtīts uz oficiālo elektronisko adresi, uzskatāms par paziņotu otrajā darba dienā pēc tā nosūtīšanas.

Šo lēmumu saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 188. pantu un 189. panta pirmo daļu un Datu likuma 24. panta otro daļu un Tieslietu padomes 2025. gada 24. jūlija lēmumu Nr. 48 “Par tiesām, to darbības teritorijām un atrašanās vietām” var pārsūdzēt viena mēneša laikā no tā spēkā stāšanās dienas Administratīvās rajona tiesas attiecīgajā tiesu namā pēc pieteicēja adreses [fiziskā persona – pēc deklarētās dzīvesvietas adreses, papildu adreses (Dzīvesvietas deklarēšanas likuma izpratnē) vai nekustamā īpašuma atrašanās vietas, juridiskā persona – pēc juridiskās adreses].

Attiecībā par apstrīdēšanas iesniegumā ietverto lūgumu sniegt informāciju par Inspekcijas praksi līdzīgos gadījumos⁴, Inspekcijas direktore paskaidro, ka Inspekcijas rīcībā nav attiecīga statistikas apkopojuma un Inspekcijai tās kompetences ietvaros nav pienākums tādu radīt. Līdz ar to Inspekcija nevar izpildīt minēto Sabiedrības lūgumu.

Direktore

J.Macuka

[..]

---

⁴ cik iesniegumu (sūdzību) Inspekcija ir saņēmusi pēdējo trīs gadu laikā (2023., 2024. un 2025. gadā), kuros iesniedzēji ir juridiskas personas; cik no šiem iesniegumiem ir saistīti ar parādu ārpustiesas atgūšanas procesu vai ar to saistītu personas datu apstrādi; cik gadījumos šādos procesos Inspekcija ir uzsākusi pārbaudi vai konstatējusi pārkāpumus